

LLIBRES LA RESSENYA
Natura quasi morta,
 de Carme Riera:
 "Novel·la estructurada
 en capítols breus, lineals,
 amb agilitat i dinamisme" / 1

ENTREVISTA AMB
MASSIMO CARLOTTO
 "Itàlia s'està precipitant
 cap a un abisme sense fi" / 3

La llengua
 a l'abast

Per JOSEP ANTONI CALVO

« Em pareix una aberració
 comparar l'estil d'Ossifar i
 molt manco el del Casta amb
 la música i les cançons dels
 Antònia Font » / 6

CINEMA

Mitjanit a París:
 "La màgia en aquest film
 ens reconforta perquè
 ens recupera un Allen que tal
 vegada ja donàvem
 per perdut" / 7

L'ESPÍRIT

ZONNCULTURNL

Té com a àmbit el món universitari i, més concretament, el campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, que Carme Riera coneix molt bé perquè fa una pila d'anys que n'és professora. Ens descriu, doncs, un món que forma part de la seva vida quotidiana: els espais, els ambients i, sobretot, les persones que s'hi mouen: els membres de l'equip rector, el professorat i els alumnes, en especial els *erasmus*

NATURA QUASI MORTA, DE CARME RIERA

Una novel·la policíaca a l'Autònoma de Barcelona

Text: **Miquel Àngel Vidal**
 mvidalpons@hotmail.com
 Foto: **J. Torres / N. Rincón**

Natura quasi morta de Carme Riera és, a causa de la linealitat narrativa, la voluntat de senzillesa i la filiació genèrica, més a prop de les seves darreres novel·les, com són *L'estiu de l'anglès* (2006) i *Amb ulls americans* (2009), que del seu cicle més important, integrat per *Dins el darrer blau* (1994), *Cap al cel obert* (2000) i *La meitat de l'ànima* (2003). Es tracta d'una novel·la policíaca que segueix les convencions del gènere: ritme àgil, bones dosis d'intriga, pinzellades de crítica social i final sorprenent. També, com és recurs habitual des de Patricia Highsmith, l'investigador és atípic, allunyat dels models de Hammet i Chandler. En aquest cas, pel seu evident realisme: una sotsinspectora dels Mossos d'esquadra anomenada Manuela Vázquez (homenatge inqüestionable al creador del detectiu Carvalho), diligent i poc atractiva.

Possiblement en el que *Natura quasi morta* s'allunya, si més no de les novel·les policíacques habituals, és en la ubicació. Té com a àmbit el món universitari i, més concretament, el campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, que Carme Riera coneix molt bé perquè fa una pila d'anys que n'és professora. Ens descriu, doncs, un món que forma part de la seva vida quotidiana: els espais, els ambients i, sobretot, les persones que s'hi mouen: els membres de l'equip rector, el professorat i els alumnes (i entre ells, especialment, els estrangers, els *erasmus*). També, per tal de saber de primera mà com actua vertaderament la Policia, li varen permetre, a l'autora, acudir durant uns dies a una comissaria i veure *in situ* com treballen els Mossos d'esquadra; ens trobam, per tant, davant una novel·la que pretén ser (i és) minuciosament realista en l'atmosfera i el retrat dels personatges.

El llibre va encapçalat per una "Nota de l'autora" en la qual

s'explicita que per novembre de 2007 «va desaparèixer l'estudiant *erasmus* Romain Lannuzel sense que mai més se n'hagi tornat a saber res». La novel·la s'inicia també amb la desaparició de l'alumne romanès, Constantin Iliescu, en plena època de protestes dels "anti Bolonya". L'acció transcorre en els mesos de novembre i desembre de 2008. L'interès d'una altra alumna, Laura Cremona, i de la professora Rosa Casasies, per saber què s'ha fet de Constantin, a més d'introduir-nos en el complex món universitari, faran que les coses es vagin complicant cada cop més i que es produeixin una sèrie d'assassinats al campus. Tot i que la professora es converteix en un dels personatges principals, en realitat és la sotsinspectora

Vázquez, que no apareix fins al capítol 5, la protagonista i l'encarregada

d'intentar esbrinar qui és l'assassí.

El retrat de la professora Casasies, preocupada pels seus alumnes i també per la seguretat de la seva pròpia família, la degana Dolors Adrover, desbordada tant per les protestes antisistema com pels crims que esdevenen al campus, el becari Jaume Pocoví, que arquetípicament representa el seu col·lectiu, i el seductor, ambiciós i egòlatra professor Bellpuig, així com els alumnes, també descrits amb força habilitat, són el gran encert de l'obra. I a través d'ells ens podem endinsar en el particular cosmos que és una universitat. D'altra banda, el món dels policies, en el qual tenen major relleu l'inspector Josep Lluçanès, la sotsinspectora Vázquez o la mossos d'esquadra Rosario Hurtado, és

més esquemàtic i superficial, fet que no afecta la versemblança ni la intensitat narrativa.

Un recurs força interessant és mesclar els assassinats amb les pintures de Georg Flegel, pintor alemany de l'època barroca que es va especialitzar en les natures mortes. Evidentment, el títol de la novel·la fa referència a Flegel per la relació que hi ha entre elements que apareixen en els seus quadres i els crims. De tota manera, les referències artístiques i literàries, tan freqüents a les novel·les de Carme Riera, sense desaparèixer, queden aquí, en consonància amb la sobrietat que caracteritza l'obra, molt diluïdes.

La novel·la, estructurada en capítols breus, cronològicament lineals, té una gran agilitat i dinamisme. Carme Riera evita les complicacions formals i tècniques, i també de contingut per fer-la accessible i amena. El llenguatge, tot i ser acurat, es caracteritza per la senzillesa i la precisió. La narració, per tant, compleix perfectament amb la intenció de l'autora: fer intel·ligible la història per a qualsevol lector i, alhora, aconseguir entretenir-lo i delectar-lo.

Natura quasi morta

Carme Riera

Edicions 62, Barcelona, 2011
 256 Pàg / 21 €

